

De Smaak van Haarlem

Pianist Minnaar toont talent

Winand van de Kamp

Hannes Minnaar (piano) speelt J.S. Bach, Ravel en Chopin. Gehoord: 13 april, De Cruquius.

„Geweldige pianist! Toptalent!” Zo kondigde de Stichting Cruquiusconcerten het concert van Hannes Minnaar afgelopen zaterdag aan. Hetzelfde moeten ze bij Muzenforum in Bloemendaal hebben gedacht. Ook daar viel de pianist, veel gevraagd sinds zijn derde prijs in het Koningin Elisabeth Concours, dit weekend te beluisteren. Het is moeilijk de vinger te leggen op zijn bijzondere talent. Hij is geen diepgraver die elke noot op een goudschaaltje weegt. Ook is hij niet de virtuoos die achteloos met noten strooit, of de romanticus die grote gevoelens losmaakt. Misschien laat zijn gave zich het best beschrijven als oprechte bewondering voor de schoonheid en zeggingskracht van de muziek. Met klare lijnen houdt hij het betoog doorzichtig en naturel. Hij kleurt in met een verrassend palet aan tinten. Daarmee trekt de pianist de luisteraar de muziek in. Het publiek begint dan ook spontaan te applaudisseren na een enerverende stortvloed van meeslepende noten in de Préludes van Chopin of verzucht, na de gebeitelde slotakkoorden, bewonderend 'zo, zo'.

Minnaar toonde zijn talent in een zorgvuldig opgebouwd programma. De pianist nam het 'Italienisches Konzert' van Bach als uitgangspunt. Dat bracht hij met jeugdig elan. Robuuste loopjes, strakke trillers en bijna swingende ritmes contrasteren met de zangerige arabesken in het middendeel.

Vanuit Bach legde Minnaar lijntjes naar de 19de en 20ste eeuw. Chopin moet aan Bachs 'Das Wohltemperierte Klavier' hebben gedacht toen hij zijn Préludes opus 28 schreef. Echte voorspelen zijn het niet, eerder korte oefeningen in sfeer en kleur. Minnaar vat de pareltjes in een groot, rijk geschakeerd sieraad. Innigheid wisselt af met rusteloosheid, vlinderachtige nootjes met diepe, ronde baslijnen, een plechtige begrafenismars met zangerige melodieën. Ravel gebruikt in zijn 'Le tombeau de Couperin' de Franse barokmuziek als basis voor eigen toontaal. De typische korte motiefjes van de barok vatte hij in grote bogen. De 17de-eeuwse energie vertaalt hij in hamerende ritmes en gracieuze bewegingen. Minnaar treft fraai de verfijnde, dansante sfeer maar ook de stralende, briljante kleuren. Hij bezit een speciale antenne voor de sierlijke eenvoud die Ravel in sommige delen realiseert. Die komt ook van pas in de toegift, het tweede deel uit Ravels Sonatine.